

Mándy Iván

A FA ÉS ÉN

Elmenőben meg akart érinteni egy járdaszéli fát.
A fa elhúzódott.
Beleesett egy pocsolyába.
A pocsolya befogadta.
Mégfürdette szennyes-szürke vizében.
Újára engedte.
A fa gyöngéd szeretettel nézte.
Visszavárta.

Csukás István

NEM CSAK ÉN LESEM A SEMMIT

Nem csak én lesem a semmit,
nem bizony, ha egy kicsit enyhül
a vacogásom, csitul nagyképűnek
mondható kétségbeesésem, s visszasuttyanva
bőrömbe körülnézek, nemcsak a témában,
hanem a környezetemben, vagyis a világban,
amelynek én igen szerény része vagyok,
de csak akkor, ha igen szerény vagyok,
s már együtt lessük a semmit, ami
bűzös hiénapofával körülöttünk ólálkodik,
hipnotizálva meredünk a téli üres
égre, pislogni se mer a kilótt szemű utcai
lámpa, vak szemgödör a madárfészek is,
az orgonabokor sündisznóállásba gömbölyödik,
a rügyek visszahúzódtak, mint a sumó birkózók
heréje, a fagy nikkelezi a fát, remeg egyet,
s megdermed tragikus pózban, beállok
közéjük, megdermedek én is, egymásnak
súgjuk: ne félj, vagy legalább ne nagyon!
Nem moccanunk, ősi csel ez, hibernálva
várjuk a tavaszt, hogy kiolvasszon halottainkból.